

“मीठे बच्चे- तिमी अहिले श्रीमत अनुसार शान्तिको गहिराइमा जान्छौ, तिमीलाई बाबाबाट शान्तिको वर्सा मिल्छ, शान्तिमा सबै कुरा आउँछ।”

प्रश्न:- नयाँ दुनियाँको स्थापनाको मुख्य आधार के हो?

उत्तर:- पवित्रता। बाबा जब ब्रह्मा तनमा आएर नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्नुहुन्छ, तिमी आपसमा भाइ-बहिनी हुन्छौ। स्त्री-पुरुषको भान मेटिन्छ। यस अन्तिम जन्ममा पवित्र बन्थौ भने पवित्र दुनियाँको मालिक बन्छौ। तिमीले आफैँसँग प्रतिज्ञा गर्छौ- हामी भाइ-बहिनी भएर रहने छौं, विकारको दृष्टि राख्ने छैनौं, एक-अर्कालाई सावधान गरेर उन्नति गर्ने छौं।

गीत:- जाग सजनिया जाग...

ओम् शान्ति। प्यारा रूहानी बच्चाहरूले गीत सुन्यौं अनि बुद्धिमा स्वदर्शन चक्र घुम्यो। बाबा पनि स्वदर्शन चक्रधारी कहलाउनु हुन्छ किनकि सृष्टिको आदि मध्य अन्त्यलाई जान्नु- यो हो स्वदर्शन चक्रधारी बन्नु। यी कुरा बाबा सिवाय अरु कसैले सम्झाउन सक्दैन। तिमी ब्राह्मणहरूको सारा कुरा शान्तिमा आधारित छ। सबै मनुष्यहरूले भन्छन् पनि शान्ति देवा, हे शान्ति दिनेवाला...। तर थाहा कसैलाई पनि छैन- शान्ति कसले दिन्छ वा शान्तिधाममा कसले लैजान्छ? यो केवल तिमी बच्चाहरूले मात्र जानेका छौ, ब्राह्मण नै स्वदर्शन चक्रधारी बन्छन्। देवताहरू स्वदर्शन चक्रधारी कहलाउन सक्दैनन्। कति रात-दिनको फरक छ। बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार तिमी हरेक स्वदर्शन चक्रधारी हौ। बाबालाई याद गर्नु छ, यो नै मुख्य कुरा हो। बाबालाई याद गर्नु अर्थात् शान्तिको वर्सा लिनु। शान्तिमा सबै कुरा आउँछ। तिम्रो आयु पनि लामो हुन्छ, काया पनि निरोगी बन्दै जान्छ। बाबा बाहेक अरु कसैले पनि स्वदर्शन चक्रधारी बनाउन सक्दैन। आत्मा नै बन्छ। बाबा पनि हुनुहुन्छ किनकि उहाँमा सृष्टिको आदि मध्य अन्त्यको ज्ञान छ। गीत पनि सुन्यौ, अहिले नयाँ दुनियाँको स्थापना भइरहेको छ। गीत त मनुष्यले नै बनाएका हुन्। बाबाले बसेर सार सम्झाउनु हुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ सबै आत्माहरूका पिता, त्यसैले सबै बच्चाहरू आपसमा भाइ-भाइ हुन्छन्। बाबाले जब नयाँ दुनियाँ रचनुहुन्छ अनि प्रजापिता ब्रह्माद्वारा तिमी भाइ-बहिनी बन्छौ। हरेक ब्रह्माकुमार कुमारी हौ, यो बुद्धिमा रहनाले फेरि स्त्री-पुरुषको भान हट्छ। मनुष्यले यो बुझ्दैनन्- हामी पनि वास्तवमा भाइ-भाइ हौं। बाबाले रचना रचनुहुन्छ अनि भाइ-बहिनी हुन्छौं। विकारी दृष्टि निस्कन्छ। बाबाले याद पनि दिलाउनु हुन्छ, तिमीले बोलाउँदै आएका छौ- हे पतित-पावन! अब म आएको छु, तिमीलाई भन्छु- यो अन्तिम जन्म पवित्र रह्यौ भने तिमी पवित्र दुनियाँको मालिक बन्छौ। यो प्रदर्शनी त तिम्रो घर-घरमा हुनु छ किनकि तिमी बच्चाहरू ब्राह्मण हौ। तिम्रो घरमा यी चित्रहरू अवश्य हुनुपर्छ। चित्रद्वारा सम्झाउन धेरै सहज हुन्छ। ८४ को चक्र त बुद्धिमा छ। ठीक छ- तिमीलाई एक ब्राह्मणी (टिचर) दिन्छु। उनले आएर सेवा गरेर जानेछिन्। तिमीले प्रदर्शनी खोल। भक्तिमार्गमा पनि कसैले कृष्णको पूजा अथवा मन्त्र-जन्त्र आदि जानेका छैनन् भने ब्राह्मणलाई बोलाउँछन्। उनले सधैं आएर पूजा गर्छन्। तिमीले पनि मगाउन सक्छौ। हुन त यो धेरै सहज छ। बाबाले प्रजापिता ब्रह्माद्वारा सृष्टि रचेको भए अवश्य ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू भाइ-बहिनी बनेको हुनुपर्छ। प्रतिज्ञा गर्छन्- हामी दुवै भाइ-बहिनी भएर रहन्छौं, विकारी दृष्टि राख्ने छैनौं। एक-अर्कालाई सावधान गरेर उन्नति गर्छौं। मुख्य हो नै यादको यात्रा। उनीहरू साइन्सको बलले कति माथि जाने कोसिस गर्छन्, तर माथि कुनै दुनियाँ कहाँ छ र! यो हो साइन्सको अतिमा जानु। अहिले तिमी श्रीमत अनुसार साइन्सको अतिमा जान्छौ। उनीहरूको हो साइन्स, यहाँ त तिम्रो छ साइन्स। बच्चाहरूलाई थाहा छ- आत्मा त स्वयं शान्त स्वरूप छ। यस शरीरद्वारा केवल पार्ट खेल्नु छ। कर्म विना त कोही रहन सक्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई शरीरबाट अलग आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्यौ भने तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ। धेरै सहज छ, सबैभन्दा बढी जो मेरा भक्त अर्थात् शिवका पुजारी छन्, उनीहरूलाई सम्झाऊ। उच्च भन्दा उच्च पूजा शिवको हुन्छ किनकि उहाँ नै सर्वका सद्गति दाता हुनुहुन्छ।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- बाबा आउनु भएको छ, सबैलाई साथमा लैजानुहुन्छ। आफ्नो समयमा हामीले पनि ड्रामा अनुसार कर्मातीत अवस्था प्राप्त गर्छौं फेरि विनाश हुन्छ। हामी आत्माहरू सतोप्रधान बनीं,

यसको लागि पुरुषार्थ धेरै गर्नु छ। बाबाको श्रीमतमा चल्नु छ, श्रीमत भगवत गीता भन्छन्, कति ठूलो महिमा छ। देवताहरूको पनि महिमा गाउँछन्- सर्वगुण सम्पन्न, सम्पूर्ण निर्विकारी... बाबाले नै आएर सम्पूर्ण पावन बनाउनु हुन्छ। जब सम्पूर्ण पतित दुनियाँ बन्छ तब नै बाबाले आएर सम्पूर्ण पावन दुनियाँ बनाउनु हुन्छ। सबैले भन्छन्- हामी भगवानको बच्चा हौं, त्यसैले अवश्य पनि स्वर्गको वर्सा हुनु छ। प्रजापिता ब्रह्माद्वारा अहिले हामी भाइ-बहिनी बनेका छौं। कल्प पहिला पनि बाबा आउनु भएको थियो, शिवजयन्ती मनाउँछन्। अवश्य प्रजापिता ब्रह्माका बच्चाहरू बनेका हुनुपर्छ। बाबासँग प्रतिज्ञा गर्छन्- बाबा हामी आपसमा साथी भएर पवित्र रहन्छौं। हजुरको आज्ञामा चल्छौं। कुनै ठूलो कुरा छैन। अहिले यो अन्तिम जन्म हो, यो मृत्युलोक खतम हुनु छ। अहिले तिमी समझदार बनेका छौं। कसैले आफूलाई भगवान भन्छन्। भन्न सक्छौ- भगवान त सर्वका सद्गति दाता हुनुहुन्छ। यिनले फेरि आफूलाई कसरी कहलाउन सक्छन्। तर सम्झन्छौं ड्रामाको खेल हो।

बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई स्वदर्शन चक्रधारी बनाइरहनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ- अब सेवामा तत्पर भएर लाग। घर-घरमा प्रदर्शनी खोल। यस भन्दा महान् पुण्य कुनै हुँदैन। कसैलाई बाबाको मार्ग बताउनु, यो जस्तो ठूलो दान कुनै हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गरौं भने पाप नाश हुन्छ। बाबालाई बोलाउँछौं पनि यसैको लागि, हे पतित-पावन, लिबरेटर, गाइड आउनुहोस्। तिम्रो पनि नाम पाण्डव गायन गरिएको छ। बाबा पनि पण्डा हुनुहुन्छ। सबै आत्माहरूलाई लैजानुहुन्छ। तौ हुन् शरीरधारी पण्डा। यी हुन् रूहानी। त्यो जिस्मानी यात्रा, यो रूहानी यात्रा। सत्ययुगमा भक्तिमार्गको जिस्मानी यात्रा हुँदैन। त्यहाँ तिमी पूज्य बन्छौ, अहिले बाबाले तिमीलाई कति समझदार बनाउनु हुन्छ। त्यसैले बाबाको मतमा चल्नु नि छ। कुनै पनि संशय आदि भयो भने सोध्नु छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ- प्योरा बच्चाहरू देही-अभिमानि बन। आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर। तिमी मेरा प्रिय बच्चा हौं नि। आधाकल्पका तिमी प्रियतमा हौ। एकको नाम नै धेरै राखिदिएका छन्। कति नाम, कति मन्दिर बनाउँछन्। म हुँ त एक। मेरो नाम हो शिव। म ५ हजार वर्ष पहिला भारतमा नै आएको थिएँ। बच्चाहरूलाई आफ्नो बनाएको थिएँ, अहिले पनि आफ्नो बनाइरहेको छु। ब्रह्माको बच्चा हुनाको कारणले तिमी नाति-नातिना भयौ। यहाँ वर्सा मिल्छ नै आत्मालाई। त्यसमा भाइ-बहिनीको सवाल उठ्दैन। आत्माले नै पढ्छ, वर्सा लिन्छ। सबैको हक छ। तिमी बच्चाहरूले यस पुरानो दुनियाँमा जे जति देख्छौ त्यो सबै विनाश हुनु छ। महाभारत लडाईं पनि अवश्य लाग्छ। बेहदका बाबाले बेहदको वर्सा दिइरहनु भएको छ। बेहदको ज्ञान सुनाइरहनु भएको छ। त्यसैले त्याग पनि बेहदको चाहिन्छ। तिमीलाई थाहा छ- कल्प पहिला पनि बाबाले राजयोग सिकाउनु भएको थियो, राजस्व अश्वमेध यज्ञ रचनुभएको थियो फेरि राजाईको लागि सत्ययुगी नयाँ दुनियाँ अवश्य चाहिन्छ। पुरानो दुनियाँको विनाश पनि भएको थियो। ५ हजार वर्षको कुरा हो नि। यही लडाईं लागेको थियो, जसले गेट खुलेको थियो। बोर्डमा लेखिदेऊ- स्वर्गको द्वार कसरी खुलेको थियो, आएर बुझ्नुहोस्। तिमीले सम्झाउन सक्दैनौ भने अरूलाई बोलाउन सक्छौ। फेरि बिस्तारै-बिस्तारै वृद्धि हुँदै जान्छ। तिमी प्रजापिता ब्रह्माका कति धेरै ब्राह्मण-ब्राह्मणी बच्चाहरू छौ। वर्सा मिल्छ शिवबाबाबाट। उहाँ नै सबैका पिता हुनुहुन्छ। यो त बुद्धिमा राम्रोसँग याद रहनु छ- हामी ब्राह्मण नै देवता बन्छौं। हामी नै देवता थियौं फेरि चक्कर लगायौं। अहिले हामी ब्राह्मण बनेका छौं फेरि विष्णुपुरीमा जान्छौं। ज्ञान धेरै सहज छ। तर करोडौंमा कोही निस्कन्छन्। प्रदर्शनीमा कति धेरै आउँछन्, मुश्किलले कोही निस्कन्छन्। कसैले त केवल महिमा मात्र गर्छन्- धेरै राम्रो छ, हामी आउँछौं। कसैले विरलै ७ दिनको कोर्स गर्छन्, गीताको पाठ पनि ७ दिन राख्छन्। ७ दिन तिमीलाई पनि भट्टीमा पर्नु छ। आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नाले सारा किचडा निस्कन्छ। आधाकल्पको देह-अभिमानको गन्दा बिमारी छ, त्यसलाई निकाल्नु छ। देही अभिमानि बन्नु छ। ७ दिनको कोर्स कुनै ठूलो कहाँ हो र! कसैलाई सेकेण्डमा पनि तीर लाग्न सक्छ। ढिलो आउने अगाडि जान सक्छन्। भन्छन्, हामीले रेस गरेर बाबाबाट वर्सा अवश्य लिन्छौं। कोही त पुराना भन्दा पनि तीक्ष्ण हुन सक्छन् किनकि राम्रा-राम्रा प्वाइन्टहरू, तयारी माल मिल्छ। प्रदर्शनी आदिमा सम्झाउन कति सहज हुन्छ। स्वयंले सम्झाउन सक्दैनौ भने बहिनीहरूलाई बोलाऊ, सधैं आएर कथा सुनाएर जानुहोस्। ५ हजार वर्ष पहिला यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो, जुन १२५० वर्ष चल्यो। कति सानो कथा छ। हामी नै देवता थियौं फेरि हामी क्षत्रिय, वैश्य, शूद्र बन्यौं। हामी आत्मा ब्राह्मण बन्यौं, 'हम सो' को अर्थ कति युक्तियुक्त सम्झाउनु हुन्छ। विराट् रूप पनि छ, तर त्यसमा ब्राह्मण र शिवबाबालाई उडाइदिएका छन्। अर्थ केही पनि बुझ्दैनन्। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई मेहनत गर्नु छ, यादको। अरू कुनै संशयमा आउनु हुँदैन। विकर्माजित बनेर उच्च पद पाउनु छ भने यो चिन्तन खतम गर्नु छ- यो किन हुन्छ, यसले यस्तो किन गर्छ? यी सबै कुरालाई छोडेर एउटै चिन्तनमा रहनु छ- मलाई तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नु छ। जति बाबालाई याद गर्छौं त्यति

विकर्माजित बनेर उच्च पद पाउँछौं। बाँकी फाल्त् कुरा सुनेर आफ्नो दिमाग खराब गर्नु छैन। सबै कुरामा एउटा मुख्य कुरा छ- उहाँलाई नभुल। कसैको साथमा समय खेर नफाल। तिम्रो समय धेरै बहुमूल्य छ। तुफानहरूसँग डराउनु छैन। धेरै कष्ट आउँछ, घाटा पर्नेछ। तर बाबाको याद कहिल्यै भुल्नु छैन। यादले नै पावन बन्न छ, पुरुषार्थ गरेर उच्च पद पाउनु छ। यी बुढा बाबाले त यति उच्च पद पाउँछन् भने म किन बन्न सकिदैनं। यो पनि पढाइ हो नि। तिम्रीलाई यसमा केही किताब आदि पनि लिनु पर्ने आवश्यकता छैन। बुद्धिमा सारा कथा छ। कति सानो कहानी छ। सेकेण्डको कुरा हो, जीवनमुक्ति सेकेण्डमा मिल्छ। मूल कुरा हो बाबालाई याद गर्ने। बाबा, जसले तिम्रीलाई विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ उहाँलाई तिम्री भुल्छौ! भन्छन् सबै कहाँ राजा बन्छन् र! तिम्रीहरूले सबैको चिन्तन किन गर्छौ! स्कूलमा के यही चिन्ता गर्छन्, सबैले छात्रवृत्ति कहाँ पाउँछन् र? पढ्न थाल्छन् नि। हरेकको पुरुषार्थबाट थाहा हुन्छ- यसले कुन पद पाउँछ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) यो समय धेरै बहुमूल्य छ, यसलाई फाल्त् कुरामा गुमाउनु छैन। जतिसुकै तुफान आओस्, घाटा परोस् तर बाबाको यादमा रहनु छ।

२) तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्ने नै चिन्तन गर्नु छ, अरु कुनै चिन्तन नचलोस्। “हम सो, सो हम” को सानो कथालाई धेरै युक्तिले बुझ्नु र बुझाउनु छ।

वरदान:- दातापनको भावनाद्वारा इच्छा मात्रम् अविद्याको स्थितिको अनुभव गर्ने तृप्त आत्मा भव सदा एकै लक्ष्य होस्- हामी दाताको सन्तान बनेर सबै आत्माहरूलाई दिनु छ। दातापनको भावना राख्नाले सम्पन्न आत्मा हुनेछौ र जो सम्पन्न हुन्छ ऊ सदा तृप्त हुन्छ। म दिनेवाला दाताको बच्चा हुँ- दिनु नै लिनु हो, यही भावनाले सदा निर्विघ्न, इच्छा मात्रम् अविद्याको स्थितिको अनुभव गराउँछ। सदा एकै लक्ष्यतर्फ नै नजर रहोस्, त्यो लक्ष्य हो बिन्दु र कुनै पनि कुराको विस्तारलाई देखेर पनि नहेर, सुनेर पनि नसुन।

स्लोगन:- बुद्धि वा स्थिति यदि कमजोर छ भने त्यसको कारण हो व्यर्थ संकल्प।